

мисълта си той — и слушатъ щастливи, грамофона...“ После изплува младото семейство, оттатък, въ третокласния вагонъ.

Въ тоя широкъ и непознатъ свѣтъ, всѣко сжществуване се въртѣше само около своята мъничка ось, всѣка сждба, дори най-последнята, имаше своитѣ радости... Защо сждеше той за всички съ своя изкривенъ, боленъ умъ?...

Отсреща, човѣкътъ, който спѣше на канапето, се раздвижи, простена въ сънь, въздъхна. Младиятъ мжжъ го погледна, и мислитѣ му отново закривиха... „Ето — кой ще ми каже че моитѣ страдания — въображаеми, може-би, сж по-значителни отъ тия на този непознатъ, напримѣръ... Или че радостта ми е по-висша, отъ радостта на стареца, който е занесалъ тазъ вечеръ на бабичката си паритѣ отъ продаденитѣ метли?... Какво сложно и изумително нѣщо е животътъ, наистина!...“ После самъ се засмѣ: „А мене ми е драго — и туй то!“

Той брѣкна въ джеба си за цигари, и изведнажъ се сѣти че бѣ забравилъ да си купи.

А какъ му се пушеше!... Излѣзе въ